

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 11.474 van 21 mei 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en Asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroenese nationaliteit te zijn, op 18 februari 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van 8 januari 2008 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan 3 maanden, ingediend op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 januari 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories

Gelet op de beschikking van 20 maart 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MICHOLT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. FIERENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 29 december 2005 een aanvraag in tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Op 31 januari 2006 trof de gemachtigde van de Minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 bis).

1.3. De Commissaris-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen nam op 16 maart 2006 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Tegen deze beslissing werd op 10 april 2006 een verzoek tot schorsing ingediend bij de Raad van State.

1.4. Op 12 juli 2006 diende verzoekster een aanvraag in tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de Minister besliste op 8 januari 2008 om de in 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk te verklaren, waarvan verzoekster op 28 januari 2008 in kennis werd gesteld.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.6. Samen met de in punt 1.5. vermelde beslissing werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend van 8 januari 2008.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast dat verzoekster in de aanhef van haar verzoekschrift de eerste en de tweede bestreden beslissing viseert, doch in fine van haar verzoekschrift enkel de nietigverklaring vordert van de eerste bestreden beslissing.

2.2. Ter terechtzitting verklaart de raadvrouw van verzoekster het verzoekschrift te handhaven voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

2.3. De Raad acht het beroep derhalve onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

2.4. In fine van het verzoekschrift wordt gesteld "kosten lastens tegenpartij". De Raad kan geen gerechtskosten opleggen en kan derhalve niet ingaan op dit verzoek.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel roept verzoekster in dat de artikelen 63 en 69 van de vreemdelingenwet, de artikelen 10, 11, 145 en 191 van de Grondwet schenden alsook de artikelen 6 en 13 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.).

3.2. Verzoekster betoogt als volgt:

"(...)

2.1.1.

Tegen de bestreden beslissing is enkele een beroep mogelijk bij de huidige Raad in de vorm van een beroep tot nietigverklaring, die valt onder de regeling van artikel 14 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Dit heeft voor gevolg dat in een dergelijke procedure de Raad enkel de mogelijkheid heeft om de bestreden beslissing nietig te verklaren wegens "overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht, ingesteld tegen de akten en reglementen van de onderscheiden administratieve overheden, ..."

Dit heeft voor gevolg dat uw Raad geen volle rechtsmacht heeft en dus dat er geen volwaardig beroep mogelijk is tegen een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dit terwijl het gelijkheidsbeginsel, dat vervat is in de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet en in samen lezing met artikel 145 van de Grondwet, veronderstelt dat de betwistingen over subjectieve rechten worden beslecht door een rechtscollege dat over de volle rechtsmacht in rechte en in feite beschikt om zo tot een beslechting van het geschil te bekomen.

Dit heeft voor gevolg dat artikel 63 en 69 van de huidige Vreemdelingenwet ongrondwettig zijn.

2.1.2.

Deze volheid van rechtsmacht wordt ook gegarandeerd door artikel 6 en 13 E.V.R.M.

Artikel 13EVRM:

"Eenieder wiens rechten en vrijheden, welke in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie, zelfs indien deze schending zou zijn begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie."

Het recht op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie, veronderstelt dat de schendingen van de Verdragsbepalingen vastgesteld en beoordeeld moeten worden door een rechtscollege dat over een voldoende ruime rechtsmacht in rechte en in feite beschikt om zo bescherming tegen dan wel rechtsherstel te bewerkstelligen.

Het Europese Hof voor de Rechtban van de Mens heeft in zijn rechtspraak aangegeven dat dit niet noodzakelijk een jurisdictionele bescherming hoeft te zijn. Doorslaggevend is evenwel dat het rechtsmiddel daadwerkelijk is en dus bescherming tegen een verdragsschending vermag te geven.

De verwerende partij kon ondanks een vernietigingsbeslissing vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, toch exact dezelfde beslissing nemen. De bestreden beslissing werd genomen op basis van dezelfde gebrekkige en ondeugdelijke gronden als de eerste vernietigde beslissing.

Dit is dus niet het geval met het beroep voor huidige Raad. Zowel in asielzaken als in andere verblijfsdossiers (zoals huidig beroep), waarin evenzeer schendingen van het E.V.R.M. mogelijk zijn, moet de Raad uitspraak doen op basis van de elementen die reeds in het dossier aanwezig waren ten tijde van de bestreden bestuurshandeling. Er zijn onvoldoende waarborgen dat de Raad met afdoende kennis van zaken bescherming kan bieden tegen een mogelijke aantasting van de rechten vermeld in het E.V.R.M.

Aangezien de beroepsmogelijkheden voor de Raad niet aan de voorwaarde opgelegd door artikel 13 EVRM voldoen, wordt een categorie van vreemdelingen zonder objectieve en redelijke verantwoording gediscrimineerd in hun recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, zodat de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, op zichzelf genomen en in samenlezing met artikel 13 EVRM, zijn geschonden.

2.1.3.

Het recht tot verblijf is een subjectief recht.

Dit gezien een verblijfsrecht geeft recht op maatschappelijke integratie, dat een subjectief recht is geïntegreerd in een contract met de maatschappij, nl. een recht dat persoonlijke emancipatie nastreeft (uiteraard door ook engagement te vragen van de betrokkene) (zie o.a. de memorie van toelichting bij de Wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie).

Daarnaast vervat het verblijfsrecht o.a. het subjectief recht op een menswaardig leven en verbod op foltering (artikel 14 E.V.R.M.).

2.1.4.

In het feitenonderzoek beschikt de Raad niet over de volle rechtsmacht. De Raad kan enkel oordelen op basis van de elementen die in het dossier aanwezig zijn en die tijdens de oorspronkelijke aanvraag die werd ingediend bij de Burgemeester van de bevoegde woonplaats zijn aangehaald.

Nieuwe gegevens kunnen niet worden naar vorgebracht.

De beslechting van geschillen over subjectieve rechten veronderstelt dat de rechter met volle kennis van alle relevante feiten uitspraak doet en dat de partijen zonder enige beperking de mogelijkheid hebben om hun argumenten aan de rechter voor te leggen.

Het feit dat het een geschil om subjectieve verblijfsrechten gaat, doet hieraan geen afbreuk. Zo kunnen bijvoorbeeld de arbeidsrechtbanken, bij de behandeling van het hoger beroep tegen de bestuursrechtelijke beslissingen over de weigering van rechten in het kader van de sociale wetgeving (sociale zekerheid, maatschappelijke dienstverlening, leefloon) met volle kennis van zaken over het gehele geschil uitspraak doen.

De Raad is bovendien ook in zijn beschikkingsbevoegdheid in rechte beperkt. De Raad kan enkel de nietigverklaring van de besteden beslissing uitspreken. Kenmerkend voor de beslechting van een geschil over subjectieve rechten, als bedoeld in artikel 144 en 145 Grondwet, is dat een rechter de eindbeslissing in feite en in rechte herneemt. De terugwijzing van het geschil - in geval van een vernietiging - naar een bestuurlijke overheid voor de finale beslechting van het geschil, dat door haar eigen onwettig optreden is ontstaan, is daar niet verenigbaar mee.

2.1.3.

De verzoekende partij is van mening dat zijn beroep tegen de beslissing van verwerende partij niet wordt behandeld door een rechtscollège dat over een voldoende ruime rechtsmacht in rechte en in feite beschikt om zo bescherming tegen dan wel rechtsherstel te beogen.

Het aan de verzoekende partij ontzeggen van zijn recht op een rechtsmiddel, maakt een schending uit van het gelijkheidsbeginsel vervat artikel 10, 11 en 191 van de Grondwet, op zich genomen en in samenlezing met artikel 13 EVRM.

Verzoekende partij vraagt de Raad om overeenkomstig artikel 26 § 1 lid 3 Bijzonder Wet Arbitragehof een prejudiciële vraag stellen aan het Arbitragehof over de schending van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, op zich genomen en in samenlezing met artikelen 6, 13 EVRM en de artikelen 63 en 69 Vreemdelingenwet.

(..)"

3.3. De Raad stelt vast dat onderhavig beroep valt onder de regeling van artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet en niet zoals verzoekster ten onrechte voorhoudt onder de regeling van artikel 14 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

In de mate dat verzoekster verwijst naar artikel 14 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, mist het middel juridische grondslag.

3.4. Artikel 69 van de vreemdelingenwet werd opgeheven door de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekster kan dan ook niet dienstig opwerpen dat artikel 69 van de vreemdelingenwet de door haar opgeworpen bepalingen van de Grondwet en van het E.V.R.M. zou schenden

3.5. Artikel 63 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “ *De administratieve beslissingen zijn vatbaar ofwel voor een verzoek tot opheffing van veiligheidsmaatregelen, ofwel voor een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, of nog voor beroep bij de rechterlijke macht, overeenkomstig hetgeen hierna is bepaald*” (...).

3.6. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarnaar artikel 63 van de vreemdelingenwet verwijst heeft zowel betrekking op de bevoegdheid van de Raad in “volle rechtsmacht” zoals voorzien in artikel 39/2, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet als op de bevoegdheid van de Raad als annulatierechter, zoals voorzien in artikel 39/2, §1, laatste lid en §2 van de vreemdelingenwet.

3.7. Verzoekster poneert de stelling dat het gelijkheidsbeginsel, dat vervat is in de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet en in samen lezing met artikel 145 van de Grondwet, veronderstelt dat de betwistingen over subjectieve rechten worden beslecht door een rechtscollège dat over volle rechtsmacht in rechte en in feite beschikt om zo tot een beslechting van het geschil te komen.

3.8. Verzoeksters stelling vindt geen steun in de door haar geciteerde bepalingen van de Grondwet.

3.9. Artikel 145 van de Grondwet bepaalt het volgende: “ *Geschillen over politieke rechten behoren tot de bevoegdheid van de rechtbanken, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen*”.

3.10. De Raad stelt vast dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd opgericht door de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat deze instelling een administratief rechtcollege is die via een wet zoals bedoeld in artikel 145 van de Grondwet bevoegd is verklaard voor de in artikel 39/2 voorziene geschillen over politieke rechten van vreemdelingen. Uit artikel 145 van de Grondwet volgt geenszins dat de Raad in alle haar voorgelegde betwistingen over volheid van rechtsmacht dient te beschikken.

3.11. De Raad spreekt zich niet uit over rechten of vrijheden van Belgische onderdanen. Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk op welke wijze er sprake is van een schending van het gelijkheidsbeginsel tussen Belgische onderdanen en vreemdelingen of tussen vreemdelingen onderling in de zin van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet doordat de Raad optreedt als annulatierechter in onderhavige zaak.

3.12. De opgeworpen geschonden bepalingen van de Grondwet kunnen noch op zich noch tezamen genomen leiden tot de conclusie dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in alle haar voorgelegde betwistingen over volheid van rechtsmacht dient te beschikken.

3.13. Verzoekster toont derhalve niet aan dat artikel 63 van de vreemdelingenwet, dat reeds deels verwijst naar geschillen waarvan de Raad kennis neemt met “volle rechtsmacht”, de door verzoekster opgeworpen bepalingen van de Grondwet zou schenden.

3.14. Artikel 6, §1, van het EVRM naar luid waarvan bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging, eenieder het recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld, heeft enkel betrekking op jurisdictionele procedures en niet op procedures die, zoals te dezen, een administratief karakter hebben.(R.v.St., x, nr. 112.692 van 20 november 2002).

Verzoekster kan derhalve niet dienstig verwijzen naar de schending van artikel 13 van het E.V.R.M. in combinatie met artikel 6 E.V.R.M.

3.15. Volledigheidshalve stelt de Raad vast dat verzoekster niet aantoont op welke wijze het gegeven dat de Raad in onderhavig beroep optreedt als annulatierechter, artikel 14 van het E.V.R.M. zou schenden. Artikel 14 van het E.V.R.M. houdt geenszins het verbod van foltering in zoals verzoekster ten onrechte voorhoudt. Artikel 14 E.V.R.M. bevat een algemeen verbod van ongelijke behandeling in relatie tot de rechten en vrijheden opgesomd in het E.V.R.M en in de protocollen. De schending van artikel 14 van het E.V.R.M. kan derhalve slechts opgeworpen worden in combinatie met een ander door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht dat geschonden is, wat verzoekster in casu nalaat te doen.

3.16. Ten overvloede wijst de Raad erop dat hij overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet dient uitspraak te doen als annulatierechter over een beroep dat wordt ingesteld tegen een beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken waarbij de aanvraag om verblijfmachtiging op grond van artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. De wetgever heeft uitdrukkelijk uitgesloten dat de Raad een ruimere toetsing zou doorvoeren (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St.*, Kamer,

2005-06, nr. 2479/011, 40). Een behandeling in volle rechtsmacht van huidig beroep is wettelijk niet toegestaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp (*Parl. St.*, Kamer, 2005- 2006, nr. 2479/001, 323). In haar arrest nr.6/2006 van 18 januari 2006 heeft het Grondwettelijk Hof (toen nog Arbitragehof) in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en over deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad van State beschikken, gesteld : *“De Raad van State gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State : indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk : Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, 7 november 2000, § 58). Bovendien kan de Raad van State, in de omstandigheden bedoeld in artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gelasten dat de uitvoering van de beslissing om sancties op te leggen wordt geschorst, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst RvV 15.229 / Pagina 5 van 7 dringende noodzakelijkheid. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve sanctie die hun kan worden opgelegd. De in het geding zijnde bepaling heeft niet tot gevolg dat ze op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”*. Het beroep tot nietigverklaring zoals het bestaat voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is te vergelijken met het beroep tot nietigverklaring voor de Raad van State.

3.17. Tot slot merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoekster ook niet aantoot in welke mate het wettigheidsonderzoek gevoerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar belangen zou schaden en op welke wijze het eindresultaat van haar betrachting zou verschillen van een behandeling van het beroep bij volle rechtsmacht.

Het eerste middel is ongegrond.

3.18. In het licht van wat voorafgaat dient op verzoeksters vraag om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof aangaande *“de schending van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet op zich genomen en in samenlezing met de artikelen 6, 13 en 14 E.V.R.M. van de artikelen 63 en 69 van de vreemdelingenwet”* , niet te worden ingegaan daar het antwoord op deze prejudiciële vraag, zoals hoger aangetoond, niet onontbeerlijk is om in casu uitspraak te doen. In overeenstemming met artikel 26, §2, derde lid van de Bijzondere wet van 6 januari 1989 houdende de inrichting, de bevoegdheid en de werking van het Arbitragehof is de Raad derhalve niet gehouden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof.

3.19. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 9 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook de schending van de formele motiveringsplicht en de schending van *“het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur”*.

3.20. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en concludeert dat verwerende partij een algemene beslissing treft, waarbij helemaal niet wordt ingegaan op de concrete situatie van verzoekster, waardoor de huidige beslissing niet adequaat wordt gemotiveerd.

3.21. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., X., nr. 110.071, 6 september 2002; R.v.St., X, nr. 132.710, 21 juni 2004). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.22. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

3.23. De eerste bestreden beslissing is genomen in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet. Verzoekster kan dan ook niet dienstig verwijzen naar artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Artikel 76 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet bepaalt dat de artikelen 9 bis en 9 ter van de vreemdelingenwet van toepassing zijn op de aanvragen die ingediend worden na de inwerkingtreding van de wet. De voormelde wet van 15 september 2006 is in werking getreden op 1 juni 2007. Verzoeksters aanvraag om een verblijfsmachtiging dateert van 12 juli 2006. Derhalve is de toepassing van (oud) artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet in het geding.

3.24. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9, alinea 3, van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.25. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag tot verblijfsmachtiging in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.26. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds december 2005 in België verblijft, geïntegreerd is, gebruik maakt van het openbaar vervoer en een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 29/12/2005 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 20/03/2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 21/03/2006. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de asielprocedure - namelijk iets minder dan 3 maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat ze wel degelijk problemen heeft in Kameroen en dat een terugkeer een niet te herstellen ernstige schade zou inhouden. Echter, betrokkene legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kan staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige documenten en financiële steun voor de terugreis te bekomen.”

3.27. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op een omstandige wijze gemotiveerd heeft waarom de door verzoekster in haar aanvraag opgeworpen elementen die volgens haar de buitengewone omstandigheden vormen die haar toestaan de aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen, niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de Minister rekening gehouden heeft met alle concrete en individuele elementen die zich in het administratief dossier bevinden die het geval van verzoekster kenmerken. De Raad acht het antwoord van de gemachtigde van de Minister op de ingeroepen redenen van verzoekster om haar verblijfsaanvraag in België in te dienen afdoende, pertinent, deugdelijk en terzake dienend derwijze dat het de bestreden beslissing die verzoeksters aanvraag onontvankelijk verklaart, schraagt. Verzoekster toont met haar betoog dat hoofdzakelijk bestaat uit verwijzingen naar rechtspraak van de Raad van State niet aan op welke elementen van haar aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging van meer dan 3 maanden, de gemachtigde van de Minister in de bestreden beslissing niet of onvoldoende zou hebben geantwoord of in welke mate geen rekening zou gehouden zijn met haar concrete situatie of in welke mate de bestreden beslissing getuigt van een schending van artikel 9 van de vreemdelingenwet. De geciteerde rechtspraak van de Raad van State betreft slechts individuele gevallen en heeft geen precedentenwaarde die bindend is voor de Raad.

3.28. Het tweede middel is onontvankelijk voor wat betreft de opgeworpen schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekster laat immers na te preciseren welk beginsel van behoorlijke bestuur er in het geding is behoudens de formele motiveringsplicht. Voor wat betreft de overige bepalingen en beginsel waarvan de schending opgeworpen wordt, is het tweede middel ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 21 mei 2008 door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS.

M. EKKA.